

Het doldwaze leven van Coco Pinchard

Robert Bryndza bij Boekerij:

De Erika Foster-serie

Het meisje in het ijs

De stalker in de nacht

Donker water

Laatste adem

Koud bloed

Doods geheim

Fatale waarheid

Dodelijke wraak

De Kate Marshall-serie

Zonder gezicht

Schaduwland

Vallend duister

Duivelsbocht

Stille angst

De Coco Pinchard-serie

Het geheime leven van Coco Pinchard

Kerstmis met Coco

Het doldwaze leven van Coco Pinchard

Robert Bryndza

*Het doldwaze leven van
Coco Pinchard*

Deel twee van de *Coco Pinchard*-serie

Vertaald door Frouke van Es en Monique Eggermont

ISBN 978-90-492-0559-1

ISBN 978-94-023-2443-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6786-1 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Coco Pinchard's Big Fat Topsy Wedding*

Vertaling: Frouke van Es en Monique Eggermont

Omslagontwerp: Henry Steadman

Omslagbeeld bruidsboeket: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2012 by Raven Street Ltd

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor iedereen die heeft genoten van het eerste boek:
dank voor alle fijne brieven, e-mails en tweets –
dit boek is voor jullie.

NOVEMBER 2010

Zondag 14 november, 21.56 uur

AAN: chris@christophercheshire.com

Lieve Chris,

Vandaag was het dan zover. Rosencrantz heeft het huis verlaten. Natuurlijk vloog mijn enige zoon op het meest ongelegen moment het nest uit. Ik ben al een week over de deadline voor mijn nieuwe roman, *De hertogin van York: geheim agent*. Ik heb me het grootste deel van de dag schuilgehouden in mijn kantoorje, waar ik heb toegekeken hoe Rosencrantz met hulp van zijn vader en Adam dozen langs mijn deur sleepte.

Hij wipte steeds even binnen om spullen te laten zien die hij had opgediept tijdens het inpakken, zoals zijn eerste teddybeer, een geschenk van Meryl en Tony ter gelegenheid van zijn doop. Hoe is het mogelijk dat Rosencrantz zo snel groot is geworden? Het leek wel alsof het gisteren was dat de dominee hem vroeg hoe hij die teddybeer wilde noemen.

‘Wat dacht je van een naam die je op de zondagsschool hebt geleerd?’ vroeg hij, nippend van zijn thee aan het buffet. ‘Noah? Jacob? Job?’

De gasten keken toe, vertederd door mijn schattige jongetje dat, gekleed in een zwart miniatuurkostuum en met gefronste wenkbrauwjes, diep nadacht.

‘Ik noem haar... Bitch!’ riep hij uit, waarop de dominee bijna in zijn thee stikte. ‘Dit is mijn nieuwe teddybeer, Bitch! Bitch, bitch, bitchy, bitch, BITCH!’

Bij een aantal gasten bleef het vorkje met vruchtentaart op weg naar hun mond in de lucht hangen en een vrouw met een grote hoed op haar hoofd slaakte een kreet van afschuw.

‘Hij is gewoon dol op het woord “bitch”,’ zei ik, opgelaten grijnzend. ‘Hij weet natuurlijk niet wat het betekent. Ik heb dat boek van Jackie Collins gelezen, *The Bitch*.’

‘Toch niet om hem voor te lezen voor het slapengaan, hoop ik?’ vroeg de dominee geërgerd, terwijl hij thee van zijn toga depte. Het zal duidelijk zijn dat Rosencrantz nooit meer naar zondagschool is geweest...

Ik keek vol genegenheid naar Bitch, die inmiddels een beetje versleten en verkleurd naast mijn computerscherm zat; ze ging altijd met ons gezin op vakantie en mocht zelfs mee naar het ziekenhuis toen Rosencrantz aan zijn blindedarm werd geopereerd.

Net op dat moment ging de telefoon op mijn bureau. Ik veegde een traan weg en nam op. Het was Angie.

‘Alles goed, schat? Heb je dat boek nou eindelijk eens af?’ vroeg ze terwijl ze hoorbaar rook van haar sigaret uitblies.

‘Ik probeer het af te krijgen, maar jij belt steeds om te vragen of ik al zover ben...’

‘Ik wil dat je een nieuwe titel bedenkt,’ zei ze.

‘Je zei toch dat *De hertogin van York: geheim agent* perfect was?’

‘O, jawel, dat is ook zo,’ zei ze. ‘Ik vind het een prima titel. De mensen van de pr vinden het een prima titel. Je redacteur vindt hem geniaal.’

‘Wat is dan het probleem?’

‘Nou, je uitgever vindt hem te lang voor Twitter-doeleinden.’

‘Ik begrijp je niet?’

‘Twitter speelt een grote rol bij de lancering van je boek volgend

jaar. Een tweet mag niet meer dan honderdveertig tekens bevatten. Ze vinden de vierendertig tekens die de titel inneemt zonde.’

‘We hebben hier twaalf vergaderingen voor uitgezet, waarna iedereen het erover eens was dat *De hertogin van York: geheim agent* een prima titel was. Kun jij je poot niet stijf houden als literair agent?’

Het lage gedreun van een boormachine werd hoorbaar. Angie laat de kelder van haar nieuwe huis uitgraven voor een zwembad en een hotstonemassageruimte.

‘Hoor eens, Coco,’ schreeuwde ze boven de herrie uit. ‘Als je een voorschot van zes cijfers krijgt, ben je wel iets verplicht aan je uitgeverij. Als zij zeggen dat de titel korter moet, wordt-ie korter. Denk je dat je morgen iets nieuws bedacht kunt hebben?’

Het lawaai van de boor steeg een octaaf. Ik had zin om te zeggen dat zij dankzij mijn zescijferige voorschot binnenkort rond kon spartelen in een privézwembad, maar ze begon tegen de bouwvakkers te schreeuwen, dus ik hing op.

Rosencrantz stak zijn hoofd om de deur.

‘Dit zijn de laatste dozen, mam,’ zei hij. ‘Alleen Bitch is nog over, wil jij haar hier hebben?’

‘Nee, ze is van jou.’

Ik gaf Bitch een laatste knuffel en hij nam haar mee naar beneden.

Ik staarde een paar seconden naar mijn scherm en zette het toen uit. Ik liep naar Rosencrantz’ slaapkamer – helemaal leeg, op een kalender van Dieux Du Stade aan de muur na. Een naakte Franse rugbyspeler keek met een smeulende blik achterom over zijn gespierde rug en zijn onbestaanbaar perfecte achterwerk.

Ik keek door het raam en zag dat Daniel en Adam beneden op de oprit Rosencrantz hielpen om de dozen achter in Daniels auto te manoeuvreren. Er ontsnapte weer een traan uit mijn oog.

‘Hier, liefje,’ zei Ethel, die ineens naast me stond. Ik schrok. Ze

kan echt opvallend stil sluipen voor een krakkemikkig oud wijfie. Ze haalde een zakdoekje uit haar mouw. Ik nam het aan en snoot mijn neus.

‘Ik wist dat deze dag zou komen, alleen niet zo snel al,’ zei ik.

‘Hij is tweeëntwintig, liefie... Hij moet z’n vleugels uitslaan.’

‘Maar waarom moet dat aan de zuidkant van de rivier? Het is zo’n gewelddadige buurt.’

‘Daar wordt-ie hard van, krijgt-ie borsthaar van. Of in elk geval zal-ie nu-ie huur moet betalen geen Veet meer kunnen kopen, dus die borstharen groeien wel weer terug.’

Beneden op de oprit laadde Rosencrantz de laatste doos in en Daniel sloot de kofferbak. Het was zover. Het enige wat er tussen dit moment en het legenestsyndroom in stond was een warm glas asti spumante.

‘Ah, joh, je overleeft het wel, liefie,’ zei Ethel. ‘Straks dans je zingend met je stofzuiger in het rond en laat je je toyboy bij je intrekken... over de duivel gesproken.’

Adam kwam binnen, een en al souplesse en spieren, in een strak t-shirt en jeans.

‘Kom, kom, wat is dat nou?’ Hij trok me in zijn armen en plantte een lief kusje op mijn hoofd. ‘Hij woont maar twintig minuten rijden hiervandaan.’

‘En in de spits dan?’ snikte ik. ‘Dan duurt reizen in heel Londen twee keer zo lang.’

‘Laat je maar gaan, kind,’ zei Ethel. Ze bood me nog een zakdoekje uit haar vest aan. ‘Ik was precies zo tijdens de overgang.’

‘Ik ben niet in de overgang!’ snauwde ik. Ik snoot mijn neus.

‘As jij ’t zegt,’ zei ze met een knipoog naar Adam.

‘Ethel, ik ben niet in... Ik ben nergens in...’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Daniel, die samen met Rosencrantz binnenkwam.

‘Gewoon, je moeder, slecht geïnformeerd als altijd,’ snuifte ik.

‘Het is gewoon basiswetenschap, Coco,’ zei Ethel terwijl ze een peuk opstak. ‘De enige vrouwen die op jouw leeftijd nog een kind krijgen, zijn Italiaans en volgepompt met hormonen.’

‘Laten we het over iets anders hebben. Bijvoorbeeld wanneer ik mijn heerlijke zoon weer zal zien.’ Ik trok Rosencrantz tegelijk met Adam in mijn armen.

‘Je bedoelt ónze zoon,’ zei Daniel.

‘We weten allemaal wie jij bent,’ zei Rosencrantz met een kwaai blik naar hem.

‘Nou, ik lijk uit het leven weggeretoucheerd in dit huis,’ zei Daniel narrig. ‘Ik zag net dat die foto van mij op het toilet beneden is weggehaald.’

‘We werden allemaal misselijk van die grijns van jou als we zaten te bouten,’ zei Rosencrantz.

‘Het was inderdaad een enge foto, Daniel,’ zei ik. ‘Je stond er ongeschoren op, met een kater, en je arm om Minnie Mouse.’

‘We hebben een hoop lol gehad in Euro Disney,’ zei Daniel. ‘Ik heb er zeer gelukkige herinneringen aan... De tijd dat we nog een gezin waren.’

‘Tja, dat had je moeten bedenken voordat je werd betrapd toen je die griet lag te naaien in de slaapkamer,’ zei Rosencrantz.

‘Rosencrantz! Zo praat je niet tegen je vader!’ zei ik afkeurend.

‘Ja, dat zijn we inmiddels wel vergeten, Rosencrantz,’ zei Daniel.

‘Wacht even, ik ben het niet vergeten,’ zei ik.

‘Nou, je laat hem anders wel behoorlijk snel bij je intrekken.’ Daniel wees naar Adam.

‘Adam en ik zijn al ruim een jaar samen, en wij zijn al anderhalf jaar gescheiden, Daniel. Hoezo is dat snel?’ vroeg ik.

De drie mannen in mijn leven zetten hun borst op en begonnen nerveus met hun voeten te schuifelen. Ethels kraalogjes lichtten op bij het vooruitzicht op een gevecht.

‘Luister, we moeten allemaal kalmeren,’ zei ik. ‘Het ligt intussen

ver, maar niet helemaal, achter ons. Laten we beneden iets lekkers gaan drinken.'

Toen we de kamer uit liepen zei Ethel: 'Die daar met dat lekkere kontje, wie is dat?'

We draaiden ons om naar de naakte Franse rugbyspeler aan de muur.

'Dat is Pierre Rabadan, oma,' zei Rosencrantz, terwijl hij de kalender van het haakje pakte, waarmee hij het laatste bewijs dat dit zijn kamer was, verwijderde.

'Die van jou mag er ook zijn,' zei Ethel met een knipoog naar Adam. 'Ik zou er mijn beker ovomaltine op kunnen zetten. Wat doe je om fit te blijven?'

Adam keek verlegen naar zijn achterwerk en zei dat hij met jiu-jitsu was begonnen, wat hij een paar keer per week deed.

'Waag het niet om je door haar charmes te laten inpakken,' siste ik hem toe toen we met z'n allen de kamer uit liepen, terwijl Daniel mopperde dat zijn moeder hem niet had gecompimenteerd met zijn achterwerk. Ik wierp nog een laatste blik in Rosencrantz' kamer, die nu een logeerkamer was geworden – en sloot de deur.

Ik hield Rosencrantz lang vast voordat hij met Daniel en Ethel in de auto stapte voor de rit over de rivier, en ik bleef zwaaien en vrolijk glimlachen totdat ze uit het zicht verdwenen waren.

'Kom op, niet huilen nu,' zei Adam terwijl hij zijn arm om mijn middel legde.

'Hij zal het toch wel redden?'

'Hij heeft jouw hersenen, Daniels geslepenheid en Ethels gebektheid, dus dat komt wel goed.' We gingen weer naar binnen en ik deed de voordeur dicht.

'Nu zijn we hier alleen,' zei Adam. 'We hebben het hele huis voor onszelf.' Hij stopte een haarlok achter mijn oor en boog zich naar me toe voor een kus.

'Ik moet mijn boek afmaken,' zei ik, niet erg overtuigd.

‘Sorry, dat boek zal even moeten wachten,’ zei hij met een duivelse grijns. ‘Ik neem je mee naar boven... nu meteen.’

Ik gaf een kreet toen hij me in de brandweergreep over zijn schouder gooide alsof ik niets woog.

‘Ethel heeft gelijk,’ zei ik, in zijn ondenkbaar stevige achterwerk knijpend. ‘Je zou hier een beker ovomaltine op kunnen zetten.’

‘Dat achterwerk is helemaal van jou,’ zei hij grommend, en hij wierp me op het bed.

Door zijn toedoen heb ik mijn deadline helemaal gemist... Ik heb het boek nu pas afgemaakt en naar Angie gemaild.

Liefs, Coco xxx

ps We moeten gauw weer eens afspreken. Het is een eeuwigheid geleden dat ik jou en Marika heb gezien. Ik heb het gevoel dat ik mijn beste vrienden heb verwaarloosd.

Maandag 15 november, 08.14 uur

AAN: rosenkrantzpinchard@gmail.com

Rosenkrantz,

Hoe was het de eerste nacht in je nieuwe huis? Ben je nog uit geweest? Pas goed op op straat in Zuid-Londen als het laat is en vergeet alsjeblieft niet dat reisspuitbusje deodorant mee te nemen dat ik bij de Superdrug voor je heb gekocht. Dat werkt net zo goed als een knuppel.

Bel me even als je dit hebt ontvangen.

Liefs,

Mama xxx

ps De nieuwe titel van het boek is *Agent Fergie*. Ik denk dat er nu misschien verwarring kan ontstaan tussen Fergie, de hertogin van York, Fergie van de Black Eyed Peas en Alex Ferguson, de mana-

ger van Manchester United. Maar Angie is blij dat we tweeëntwintig tekens hebben geëlimineerd voor twitterdoeleinden.

PPS Mis je.

Maandag 15 november, 23.36 uur
AAN: marikarolincova@hotmail.co.uk

Hoi Marika,

Adam verraste me na mijn werk met de mooiste ambachtelijke sushi. Ik ging boven douchen en toen ik terugkwam had hij kaarsen aangestoken, alles op tafel uitgestald en gaf hij me een bos roze rozen plus een glas gekoelde champagne.

‘Op mijn fantastische vriendin die haar geweldige nieuwe roman heeft voltooid. Ik ben heel trots op je en ik hou van je.’ We klonken.

‘Ik hou ook van jou,’ zei ik.

Terwijl we een slokje namen, knipoogde hij naar me, en ik smolt zowat ter plekke. Het was onze eerste avond alleen in huis nu Rosencrantz is vertrokken, en tijdens het eten vroeg hij of hij dit weekend zijn spullen hierheen mocht brengen.

‘Dus we gaan het echt doen, samenwonen?’ zei ik.

‘Ja, hoor, we gaan hokken! Wil jij je eigen bed houden, of zal ik het mijne meebrengen?’

‘Laten we dat van jou nemen,’ zei ik. ‘Dat is het knuste bed ter wereld.’

‘Dan wordt het mijn bed.’ Hij grinnikte en vulde onze glazen bij.

Tijdens de hele maaltijd hing er iets van opwindning in de lucht bij het vooruitzicht op dronken champagneseks – en hij stelde me niet teleur. We hebben het op het kookeiland gedaan! Het was wel een tikje koud op het gladde graniet en behalve dat er per ongeluk een beetje van die hete wasabi op een delicate plek te-

rechtkwam, was het ongelooflijk. Maar wat er daarna gebeurde...

Adam stond op om nog een glas champagne voor ons in te schenken. Hij trok zijn boxershort aan en terwijl ik vol bewondering naar zijn strakke buik keek, liet hij een wind. Het was niet per ongeluk, hij leunde zo'n beetje opzij naar één kant, liet hem vliegen en ging vervolgens onze glazen bijschenken.

'Oeps,' zei hij met een grijns, terwijl hij mijn glas naast me op het keukeneiland zette. Ik lag daar met open mond.

'Dat heb je nog nooit eerder gedaan!' Ik ging rechtop zitten en greep mijn onderbroek, die door de keuken was gegooid en op de sapcentrifuge terecht was gekomen.

'Natuurlijk wel. Dat doet toch iedereen.'

'Maar nooit waar ik bij was.'

Ik geloof dat ik perplex stond dat dit stadium zich in onze relatie plotseling had aangediend.

'Je wilt toch niet dat ik buikpijn krijg?'

'Nee, maar we hadden net fantastische seks gehad en -'

'Ja, en wat?'

'Nou, het was net als... in een film.'

'Wat? Porno?'

'Geen porno! Het was net zo romantisch -'

'Coco, we gaan toch samenwonen? Wil je dan dat we geen winden gaan laten in elkaars bijzijn?'

'Nee! Ik wil dat de romantiek nog wat langer duurt,' zei ik.

'Dus dan moet ik gauw naar de badkamer en de kraan laten lopen, zoals jij bij mij thuis doet?'

'Dat doe ik niet.'

'Jawel.' Hij grinnikte.

Ik werd rood en wurmde me in mijn beha.

'Het geeft niet, Coco... Weet je wat, laten we er meteen korte metten mee maken.'

'Waarmee?'

‘Kom, laat een wind.’

‘Wat? Nee!’

‘Dat kun je wel, na al die rijst en dat gezuip.’

‘Het is champagne, dat is geen gezuip,’ zei ik. Intussen deed ik de vaatmachine open en zette de borden erin.

Adam moest lachen.

‘Kom op nou, Coco. Ik hou van jou, jij houdt van mij, het is volkomen normaal. Jij en Daniel zijn jarenlang getrouwd geweest. Hoe deden jullie dat dan?’

‘Laten we het over iets anders hebben,’ snauwde ik, me ervan bewust dat ik misschien een beetje onredelijk was geweest. ‘Ik ga een wasje draaien.’

‘Doe mij een plezier en was deze even op negentig graden.’ Hij greep zijn tas en gooide zijn onwelriekende sportkleren aan mijn voeten neer.

Ik beende weg naar de wasmachine. Terwijl ik keek hoe het water achter het glazen ruitje omhoogkwam, voelde ik me ongemakkelijk en angstig. Ik wilde nog wel opgewonden kunnen worden door Adam. Hij is als een fantasie die werkelijkheid is geworden. Zo heerlijk en grappig, en de seks met hem is beter dan ik ooit heb gehad. Ik weet dat ik me aanstel, maar is dit het begin van het glibberige pad naar sleur? Ik ben twintig jaar getrouwd geweest met Daniel en op het laatst waren we alleen maar winderig en geïrriteerd tegen elkaar. Ik wil niet dat dat met Adam en mij gebeurt.

Dinsdag 16 november, 10.43 uur

AAN: adam.rickard@XYZeventsmanagement.com

Is het druk op je werk? Ik probeer je de hele tijd te bellen, maar dan krijg ik meteen je voicemail. Zojuist heb ik Rosencrantz gesproken, hij is zich aan het installeren in zijn nieuwe huis. De twee andere jongens met wie hij het huis deelt zijn acteurs die met hem

op de toneelschool hebben gezeten. Ik vroeg of ik later even langs kon komen om me aan hen voor te stellen.

‘Geef me nog een paar dagen de tijd, dan nodigen we jou en Adam uit voor een dinertje,’ zei hij.

Een dinertje! Hij klonk zo volwassen.

Sorry van gisteravond, ik reageerde overtrokken op die wind. Ik gedroeg me als een idioot. Als het gebeurt, gebeurt het. In het echte leven heb je nu eenmaal fijne en nare dingen, en ik wil een echt leven met jou, voor altijd. Ik kan niet wachten tot je hier woont.

Nu ik het daarover heb, dit is mijn nieuwe project. Ik ga je helpen met je verhuizing.

Ik heb je naam al toegevoegd aan mijn wifinetwerk. Het heet nu ‘coco&adam’, dus als we de computer aanzetten, staat er ‘coco&adam verbonden’. Hoe lief is dat?

Ik ga ook nog wat andere dingen doen, adreswijzigingen versturen, zodat al je rekeningen hier worden bezorgd. Bel me als je dit hebt gelezen.

Liefs,

Coco xxx

Dinsdag 16 november, 10.52 uur

AAN: adam.rickard@XYZeventsmanagement.com

Ik kan van de wifi ook ‘adam&coco verbonden’ maken. Geen probleem.

Dinsdag 16 november, 11.12 uur

AAN: clivethenewsagent@gmail.com

Goedemorgen Clive,

Wil jij voortaan alsjeblieft *TopGear Magazine* en *Men’s Health*,

waar Adam Rickard op geabonneerd is, op mijn adres bezorgen?

We gaan samenwonen.

Met vriendelijke groet,

Coco Pinchard

Dinsdag 16 november, 11.34 uur

AAN: bestellingen@primrosehillgroentekratten.co.uk

Beste Primrose Hill Groentekratten,

Ik heb een abonnement op een grote krat met verse groente. Mijn partner, Adam Rickard, heeft een abonnement op een seizoenskrat met knolgewassen. Is het mogelijk die knolgewassen te combineren met mijn verse groente?

Mijn adres is:

Steeplejack Mews 3

Marylebone

Londen

NW1 4RF

Bij voorbaat dank,

Coco Pinchard

Dinsdag 16 november, 14.43 uur

AAN: marikarolincova@hotmail.co.uk

Ik was bezig één kant van de kledingkast uit te ruimen voor Adam, toen de bel ging. Ik gluurde door het kijkgaatje en zag Angie buiten staan roken, terwijl haar donkere haren in de wind alle kanten op waaiden.

‘Wat ben je aan het doen, meis?’ vroeg ze toen ik opendeed.

Ze droeg zoals altijd haar Chanel-powersuit; de schoudervullingen reikten bijna vervaarlijk tot haar oren. Ze trapte haar sigaret uit met het piepkleine puntje van haar Jimmy Choo en stak een nieuw exemplaar in haar mondhoek.

‘Ik ben ruimte in mijn kledingkast aan het maken voor Adam. Hij trekt bij me in.’

‘Laat je hem in je kledingkast wonen? De arme stakker.’

‘Nee, hij komt in het huis wonen,’ zei ik grinnikend.

Ze sloeg haar blik ten hemel en kwam binnen.

‘Ik moet met je praten,’ zei ze. ‘Ik had zojuist een bespreking in de Groucho Club, dus ik dacht ik wip op weg naar kantoor even bij je langs.’

We liepen naar de keuken, waar ze op een hoge kruk aan de ontbijtbar ging zitten terwijl ik de ketel vulde.

‘Dat is best een omweg,’ zei ik. ‘Is alles in orde met het manuscript van *Agent Fergie*?’

‘Ja, met het boek is alles in orde, en ze hebben zojuist een ontwerper voor de omslag gekozen. Ik ben hier om je te vertellen dat je een literaire prijs hebt gewonnen!’ Ze grijnsde en liet rook tussen haar tanden ontsnappen.

‘O, mijn god! De Costa Book Award?’

‘Nee.’

‘De Orange Award voor fictie?’

‘Nee.’

‘De Amazon Breakthrough Novel Award?’

‘Nee.’

‘De Edgar Allan Poe Award!’

‘Die is voor schrijvers van griezelverhalen, muts.’

‘Wat dan?’

‘De Doris Finkelstein Literary Recognition...’

‘De wat?’

‘Een Amerikaanse prijs. In de States betekent hij heel wat,

massa's beroemde schrijvers hebben hem gewonnen.'

'Is er een geldprijs aan verbonden?'

'Nou, dat is het juist. Het is op zich geen geldprijs. Hij is zo prestigieus dat de "prijs" bestaat uit het bijwonen van een ceremonie waarin je je naam op de muur van de Doris Finkelstein Bibliotheek mag schrijven.'

'O...'

'In New York, moet ik er nog bij zeggen! Dat betekent dat je ernaartoe mag met één gast en dat het hele weekend vergoed wordt.'

'Een gratis tripje naar New York!' riep ik opgetogen. 'Wanneer?'

'Je vliegt donderdag, en vrijdag is de ceremonie.'

'Zo snel al?'

'Dit soort dingen komt altijd op het laatste moment.'

'Ik popel om het aan Adam te vertellen. We hebben het allebei zo druk gehad met werk dat we al een eeuwigheid niet op vakantie zijn geweest...'

Angie keek op van haar iPhone waarop ze zat te scrollen. 'Moet hij dan niet werken? Het is op donderdag.'

'Ik weet zeker dat hij vrij zal krijgen,' zei ik. 'Hij is chef van zijn afdeling.'

'O.' Ze stak weer een sigaret op. Er viel een ongemakkelijke stilte.

'Had jij soms mee gewild?' vroeg ik.

Angie herstelde zich snel. Ze trok het hoesje over haar iPhone en begon haar spullen te pakken.

'Angie, met "één gast" bedoelen ze toch gewoon de partner?'

'Tuurlijk,' zei ze. 'Nee, hoor, ik heb het veel te druk. Ik moet die verrekte bouwvakkers in de gaten houden en... het is prima zo. Als je me even jullie paspoortnummers mailt, zal ik mijn assistent alles laten regelen.'

'Wil je nog wel koffie?'

‘Nee, ik moest maar eens gaan. Ik ben al laat voor een vergadering.’

Ze drukte haar sigaret uit en liep klikklakkend weg op haar designerschoentjes, waarna ze de voordeur met een klap dichtsloeg.

Grappig hoe mensen je soms kunnen verbazen. En over verbazen gesproken, Adam heeft nog niet teruggebeld, en dat is niets voor hem.

C x

Dinsdag 16 november, 23.12 uur

AAN: marikarolincova@hotmail.co.uk

Adam nam de hele dag de telefoon op zijn werk niet op, ook zijn mobiel niet. Om acht uur ’s avonds trok ik mijn jas aan en liep naar zijn flat. Ik belde een paar keer aan voordat hij opendeed. Hij zag er uitgeput uit, nog steeds in zijn werkkleren, die naar oud zweet roken. Toen ik achter hem aan de woonkamer in liep, stond daar keihard een cd van Enya op. Ik zag een aangebroken fles whisky staan.

‘Sinds wanneer hou jij van Enya en Johnnie Walker?’ riep ik terwijl ik tegenover hem ging zitten.

‘Sinds ik moet ontspannen,’ riep hij terug.

‘Nou, kun je “Sail Away” afzetten?’ schreeuwde ik terwijl ik mijn arm uitstak naar de afstandsbediening.

Ik zette de muziek uit en er viel een stilte.

‘Dat nummer heet trouwens “Orinoco Flow”,’ snauwde hij.

Ik zag zweetdruppels op zijn voorhoofd, ook al was het kil in de flat.

‘Voel je je wel goed?’ vroeg ik.

‘Ja, jawel... Alleen gedoe op m’n werk.’

‘Weet je het zeker? Je lijkt een beetje van slag.’

‘Alles is in orde. Vertel eens over je dag,’ zei hij.

‘Nou, als je een van mijn berichtjes had gelezen, had je er alles van geweten.’

‘Eh... ik had het druk.’

Ik vertelde het hele verhaal over Angie en de award. Hij leek even te ontspannen, totdat ik zei dat we donderdag in New York verwacht worden.

‘Dan kan ik niet,’ zei hij onmiddellijk.

‘Hoezo niet?’

‘Ik zou graag gaan, maar het kan niet. Ik kan geen vrij nemen.’

‘Je hebt afgelopen vrijdag ook vrij genomen om met mij naar het tuincentrum te gaan.’

‘Precies.’

‘Wat bedoel je met “precies”? Jij bent de chef van de afdeling, dan kun je toch zeker wel anderhalve dag vrij nemen?’

Het bleef even stil.

‘Nee, het kan niet, echt niet,’ zei hij.

Ik stond op, ging naast hem zitten en begon zijn schouders te masseren.

‘Het is een gratis weekendje New York. Eersteklas vlucht, vijfsterrenhotel, groot tweepersoonsbed... Doe niet zo mal en pak je paspoort.’

‘Waarvoor heb je mijn paspoort nodig?’ Hij schudde me van zich af.

‘Hoe kan Angie anders de vlucht boeken? Ze moet de paspoortnummers weten.’

‘Luister, Coco, waarom ga je niet naar huis, dan ga ik nu douchen en kom ik over een uurtje naar je toe.’

‘Weet je zeker dat alles oké is met je?’ vroeg ik.

‘Het is gewoon mijn werk... ze hebben vandaag aangekondigd dat er ontslagen moeten vallen.’

‘O, mijn god. Word jij...?’

‘Nee! Ik niet, maar deze week moet ik wel mensen gaan ont-

slaan, mensen met een hypotheek, met een gezin. Daardoor ben ik van slag. Luister, ga naar huis, dan kom ik straks naar je toe.'

Ik ging akkoord en kwam ongerust thuis.

Een paar uur later zat ik te doezen voor de tv, toen ik ineens een hand onder mijn t-shirt voelde glijden. Ik kreeg bijna een zenuwaanval.

'Hal-lo,' fluisterde Adam bezopen in mijn oor.

Hij zat gehurkt naast de bank spiernaakt te hannesen met een condoomverpakking.

'Wat doe je?' riep ik benauwd uit, terwijl ik probeerde weer normaal adem te halen.

'Ik ga je verleiden.' Hij grijnsde en boog zich naar me toe om me te kussen.

Hij had gedoucht, maar zijn adem rook nog steeds naar sterke-drink.

'Ik dacht dat je een moordenaar was!'

'Wat dacht je van een verkrachter!' zei hij schertsend terwijl hij zijn duim achter de band van mijn pyjamabroek haakte.

'Niet grappig!' Ik duwde hem weg.

'Jemig, Coco. Ik probeer de sfeer wat luchtiger te maken.'

'Door mij de stuipen op het lijf te jagen en daarna een grap te maken over verkrachting?'

Hij stond nog steeds te frunniken met de condoomverpakking. 'Adam. Zie ik eruit alsof ik hiervoor in de stemming ben?'

'Coco, ik ben gewoon mezelf,' zei hij met dubbele tong.

'Nee. Je doet raar.'

'Ik ben een beetje raar,' zei hij ernstig. 'Ik... Hou je van me?'

Zijn mooie karamelbruine ogen gleden zoekend over mijn gezicht, hij zag er heel... kwetsbaar uit.

'Natuurlijk hou ik van je.'

Ik trok een dekentje over ons heen en hij vlijde zich tegen me aan, met zijn hoofd op mijn schouder, en sloot zijn ogen.

‘Ik wil horen dat je van me houdt zoals ik ben,’ zei hij.

‘Ik hou meer van je dan je weet,’ zei ik. ‘Ik geloof dat dat tripje naar New York het perfecte antgif kan zijn voor die vreselijke situatie op je werk.’

‘Jezus, Coco.’ Hij sprong op en trok zijn gympen aan.

‘Wat nou?’ zei ik. ‘Je zendt allemaal verschillende signalen uit.’

‘O ja?’ Hij trok een T-shirt aan. ‘Nou, ik zal nog een signaal naar je zenden. Ik ga naar huis.’

Hij beende kwaad de keuken door en liep naar buiten door de achterdeur, die hij achter zich sloot. Ik luisterde een hele tijd naar de stilte, waarin alleen planken in huis kraakten. Hij kwam niet terug.

Toen ik naar bed ging, liep ik langs Rosencrantz’ lege slaapkamer. Ik bleef staan in de deuropening, het maanlicht wierp een heldere rechthoek op het donkere kleed.

Wat denk jij dat er aan de hand is met Adam? Wordt het hem te heet onder de voeten? Gisteren leek er niets met hem aan de hand.

Woensdag 17 november, 21.56 uur

AAN: marikarolincova@hotmail.co.uk

Ik heb Adam de hele dag niet gebeld. Het was aan hem om mij te bellen en zich te verontschuldigen, of op zijn minst uitleg te geven – maar dat deed hij niet. Net toen *EastEnders* was afgelopen, ging de bel. Hij stond buiten in de regen. Ik sloeg mijn armen over elkaar en keek hem aan.

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg hij.

‘Waarom zou ik je binnenlaten?’

‘Het giet van de regen!’

Ik deed een stap opzij en hij stoof naar binnen. Ik nam zijn jas aan en liep naar boven om een handdoek voor hem te halen. Toen ik terugkwam, zat hij in de woonkamer. Ik drapeerde de handdoek